

En orientering fra
Utenriksdepartementet

4

Fiskeriene

De Europeiske Felleskap

Utenriksdepartementet har fastsatt følgende
betegnelser og forkortelser.
(Den engelske forkortelse er gjengitt i parentes):

EF – De Europeiske Fellesskap (EC)

EØF – Det Europeiske Økonomiske Fellesskap (EEC)

EKSF – Det Europeiske Kull- og Stålfellesskap (ECSC)

EURATOM – Det Europeiske Atomenergifellesskap (EURATOM)

De land som nå utgjør De europeiske fellesskap (EF) har tilsammen et fiske som er beskjedent i verdensmålestokk, og som bare utgjør en ubetydelig del av den økonomiske aktivitet i fellesskapslandene. Likevel er fisket for mange kystdistrikter av atskillig betydning, og fiskerinæringen er med på å skaffe befolkningen en viktig del av den daglige føde. Det er således naturlig at Roma-traktaten har bestemmelser om at det også for fiskeriene skal gjennomføres en felles politikk.

Den felles politikk som Roma-traktaten forutsetter gjennomført på de forskjellige områder, er blitt utviklet gjennom 1960-åra. Det har imidlertid trukket ut med drøftelsene om den felles fiskeripolitikk. Etter behandling i EF's forskjellige institusjoner vedtok Ministerrådet den 30. juni 1970 en resolusjon om hovedprinsippene i fiskeripolitikken. På dette grunnlag vedtok Rådet den 20. oktober 1970 to forordninger: en om en felles strukturpolitikk for fiskeriene og en om en felles markedsordning for fisk. I slutten av januar 1971 ble Ministerrådet enig om de strengt nødvendige forordninger for iverksettelsen av den felles politikk slik at denne kunne tre i kraft den 1. februar i år.

Målsetting

Artikkel 39 i Roma-traktaten fastsetter den felles målsetting for landbruks- og fiskeripolitikken. Grovt sagt skal fiskeripolitikken gå ut på å

- fremme utviklingen i fiskeriene,
- sikre fiskerne en rimelig levestandard,
- stabilisere markedene,
- sikre tilførslene av fisk og
- sikre forbrukerne rimelige priser for fiskevarer.

Det er også en rettesnor at EF ved utviklingen av sin fiskeripolitikk skal legge vekt på de særlige forhold som preger næringen. Det skal tas hensyn til de naturgitte forskjeller og de strukturelle ulikheter i fiskerinæringen innen fellesskapet. Likeledes er det forutsatt at det kan og bør skje et samarbeid og en koordinering på sektorer som yrkesopplæring og forskning.

I målsettingen tas det ikke sikte på bare økonomiske og strukturelle forhold. Fellesskapspolitikken skal også legge vekt på sosiale og distriktpolitiske forhold i de ulike områder. I samsvar med Roma-traktaten er det opprettet en rådgivende komité for sosialspørsmål i fiskerinæringen bestående av representanter for arbeidstakere og arbeidsgivere. I komitéen skal drøftes spørsmål som arbeidsbetingelsene i fiskerinæringen, faglig opplæring, sosialtrygd, lønnsforhold, sikkerhet om bord, sikre arbeidsplasser osv.

Men likevel er det de vedtatte regler for strukturpolitikken og markedsorganiseringen som først og fremst opptar interessen.

Strukturpolitikken

Grunnforordningen om innføring av en felles strukturpolitikk inneholder flere bestemmelser. En av disse gjelder adgangen for fiskere i ett medlemsland til å fiske innenfor et annet medlemslands fiskerigrense.

Andre bestemmelser tar sikte på å samordne politikken på en rekke viktige områder. Man vil søke å få en rasjonell utvikling av fiskerinæringen og å sikre en tilfredsstillende levestandard for dem som har sitt levebrød i næringen. De virkemidler som skal nyttes for å øke produktiviteten er bl.a. tiltak for å gi fiskeflåten en annen struktur, bedre produksjonsmidlene såvel som bruk av nye fangstmetoder og utnyttelse av nye fangstområder. Videre skal en søke å få en bedre tilpassing av produksjons sammensetningen og markedsføring til de krav som markedene stiller.

Medlemsstatene kan yte finansiell støtte til tiltak som bidrar til å nå de mål som er stilt opp. Dette vil i praksis bety at sosiale støtteordninger og støtte som tar sikte på å effektivisere de forskjellige deler av fiskerinæringen, i prinsippet vil kunne opprettholdes eller innføres. Norge må derfor kunne regne med at norske effektiviseringstiltak vil kunne bli gjenstand for fellesskaplig finansiering. Støtte som påvirker konkurransevilkårene vil måtte fjernes. De strukturpolitiske tiltak som forordningen hjemler, kan vise seg å bli av stor interesse for Norge. Men fordi vi har små og ofte kapitalsvake enheter både i fiske- og tilvirkningssektoren, er det av meget stor betydning at samordningen av strukturpolitikken i et utvidet EF tar hensyn til dette.

Samordningen skal i første rekke drøftes i et fast strukturutvalg for fiskerinæringen. Utvalget skal bestå av representanter for de enkelte medlemsstater, og skal ledes av en representant for Kommisjonen.

Denne del av den felles fiskeripolitikk er hittil ikke kommet igang. Drøftelsene i strukturutvalget vil vise hvor aktivt strukturpolitikken vil komme til å bli drevet, og hvilke retninger politikken vil komme til å følge. Foreløpig vet man intet om dette.

Fiske innenfor fiskerigrensen

Det er på det rene at det kreves utfyllende bestemmelser i tillegg til grunnforordningen før en kan få den fulle oversikt over hva strukturpolitikken vil komme til å gå ut på. Om adgangen til gjensidig fiske på hverandres fiskerisoner har forordningen imidlertid klare prinsipielle bestemmelser. Bestemmelsene om adgangen til fiske innenfor annet medlemslands fiskerigrense får umiddelbare virkninger for medlemslandene. Den vedtatte ordning forutsettes gjennomført fra den tid forordningen trer i kraft.

Hovedbestemmelsen går ut på at alle fiskefartøyer som fører flagget til et av medlemslandene, og som er registrert i et av disse landene, skal ha lik adgang til å drive fiske innenfor de enkelte medlemslands territorial- eller fiskerigrenser. Med «lik adgang» menes at fiskere fra andre medlemsland skal få fiske på samme vilkår som gjelder for fiskere hjemmehørende i kyststaten. Den vedtatte ordning gir naturligvis ikke adgang for fiskere fra andre medlemsland til å drive ukontrollert fiske innenfor fiskerigrensen.

Bestemmelsen gjelder bare fiskere hjemmehørende i fellesskapet. Overfor fiskere fra andre land vil generelle forbud mot fiske innenfor territorial- eller fiskerigrenser bli opprettholdt. Og overfor fiskere fra andre medlemsland har fiskerigrensene den betydning at det er kyststaten som på nasjonalt grunnlag fastsetter de bestemmelser som skal gjelde for adgangen til å drive fiske og for selve utøvelsen av fisket. Det er også kyststaten som skal håndheve bestemmelsene. Det er altså kyststaten som skal ha rettsmyndighet over fisketerritoriet, også overfor fiskere fra andre medlemsland.

Det prinsipp som er fastslått i den grunnleggende forordning, er at de regulerende bestemmelsene en kyststat gjennomfører for fisket, skal gjelde likt for fiskere fra kyststaten og fra andre medlemsland. Med andre ord skal fiskerne fra andre medlemsland få nasjonal behandling. Gjennomfører en kyststat med en fiskerigrense på 12 nautiske mil et forbud mot fiske med trål innenfor en 4 mils grense, gjelder denne bestemmelse såvel kyststatens fiskere som fiskere fra andre medlemsland. Mener kyststaten det er riktig å ha et 6 mils forbud, eller et 12 mils forbud, kan dette gjennomføres når det f.eks. anses nødvendig for å få en skikkelig avvikling av fisket eller for å sikre fiskebestanden mot et for intensivt fiske. Likeledes må antallet farkoster som skal ha anledning til å fiske innenfor et lands fiskerigrense kunne reguleres ved konsesjonsordninger. Det må kunne gis forskjellige bestemmelser for store og små fartøyer hvis dette anses nødvendig. På samme måte som trålfisket vil andre fiskerier kunne reguleres av kyststaten.

Forordningen har en unntaksbestemmelse fra hovedprinsippet. En medlemsstat kan i en overgangsperiode på 5 år få godkjent av fellesskapet at fisket i om-

råder innenfor en 3-milsgrense skal kunne forbeholdes de fiskere som er bosatt ved kysten av disse områder når de har fiske som hovedsakelig levevei.

I forordningen er det også bestemmelser om at det på fellesskaplig grunnlag skal kunne treffes tiltak til bevaring av fiskebestandene når fisket innenfor fiskerigrensene fører til en for sterk utnyttelse av ressursene. Først og fremst vil det være i kyststatens interesse å treffe slike bestemmelser.

Organiseringen av fiskemarkedet

Den andre grunnforordningen inneholder bestemmelser om omsetningen av fisk og fiskevarer i fellesskapet.

For omsetningen i EF er fastsatt bestemmelser bare for de viktigste ferske fiske- og skaldyrslag. Disse bestemmelsene er begrenset til å gjelde førstehåndsomsetningen; det vil normalt si den omsetningen av fangst som skjer når fiskeren kommer inn fra fangstfeltet.

For *eksport* av fiskevarer til andre land enn fellesskapsland skal eksportørene av de forskjellige fiskevarer det måtte dreie seg om — frossen filet, hermetiske fiskevarer, osv. — etter nærmere fastsatte bestemmelser kunne nyte godt av eksportstøtte av fellesskaplige midler.

For *import* av fiske og fiskevarer fra andre land enn fellesskapsland er det fastsatt egne regler som omfatter de fleste viktige fiskevarer som importeres til fellesskapet, og som kan få betydning for prisnivået der.

Også markedsforordningen forutsetter at det blir vedtatt utfyllende bestemmelser. Det ble oppnådd enighet om en del av de viktigste bestemmelser i slutten av januar 1971, slik at organiseringen av fiskemarkedet kunne settes i verk den 1. februar. Det er nå mulig å se hovedlinjene i den markedspolitikk fellesskapet tar sikte på å følge.

Markedsforordningen omhandler regler på fire hovedområder, nemlig *kvalitetsbestemmelser for fisk og kontrollen med slike bestemmelser*, utbygging av *fiskerisamvirket* i førstehåndsomsetningen, gjennomføring av *prisstabiliseringstiltak* og endelig bestemmelser om *handelen med tredjeland*.

Kvalitetsnormer

Det er fastsatt bestemte kvalitetskrav for de fiskeslag som markedsordningen er satt i verk for. Det gjelder viktige fiskeslag som bl.a. torsk og fisk av torskfamilien, rødspette, sild, makrell og visse typer reker. Bestemmelsene er meget detaljerte og omfatter klassifisering etter kvalitet etter nærmere fastsatte kriterier, samt etter størrelse eller vekt. Det gjelder videre regler for emballasje og etikettering. Det er opp til det enkelte medlemsland å bestemme hvordan kontrollen av kvaliteten skal gjennomføres. En del av kvalitetsbestemmelsene gjelder også import fra tredjeland.

Kvalitetsnormene spiller en viktig rolle i den prisstabiliseringsordning som fellesskapet tar sikte på å gjennomføre.

Fiskersamvirke

Markedsorganiseringen forutsetter at det opprettes salgsorganisasjoner av fiskere og fiskebåteiere som forestår omsetningen av fangsten i første hånd (de såkalte produsentorganisasjoner). Det er ikke forutsetningen at disse organisasjoner skal bygges opp eller arbeide etter et bestemt mønster. Visse minstekrav må organisasjonene imidlertid oppfylle for at medlemslandene skal kunne godkjenne dem som organer som har rettigheter og plikter i forbindelse med markedsorganiseringen.

Forordningen krever ikke at all omsetning av fisk og skalldyr skal skje gjennom produsentorganisasjonene. Fra fellesskapshold er imidlertid fremholdt at fiskerne vil være interessert i å omsette sin fangst gjennom en produsentorganisasjon. Bare ved å gjøre dette vil de bli berettiget til å motta finansiell støtte fra fellesskapsmidler når fangster blir trukket ut av omsetningen fordi de ikke oppnår nærmere fastsatte priser. En fisker som vil levere sin fangst gjennom en produsentorganisasjon må levere all fangst gjennom organisasjonen, men kan si opp sitt medlemskap i organisasjonen med ett års varsel. Den fisker som velger å stå utenfor, får ikke levere noe av sin fangst gjennom organisasjonen, og vil heller ikke kunne få noen prisstøtte fra fellesskaplige midler.

Prisregulering

Produsentorganisasjonene er ment å spille en betydelig rolle i prisreguleringen, som vil bli noe forskjellig gjennomført alt etter hvilke fiskeslag og varer det gjelder. Prinsippene for reguleringen er imidlertid noenlunde de samme for alle varer.

Markedsreguleringen for de fleste viktige fiskeslag gjennomføres ved «pris-intervensjoner» etter følgende retningslinjer:

For de enkelte fiskeslag skal det fastsettes *orienteringspriser* av Rådet. Grunnlaget for vurderingen av hva disse priser skal være er de gjennomsnittspriser som over et åremål er oppnådd i viktige havner innen fellesskapet. Ved fastsettelsen av orienteringsprisene skal det også tas hensyn til sosiale og økonomiske faktorer. Prisene gir uttrykk for et prisnivå som det er ønskelig å oppnå i første-håndsomsetningen innen fellesskapet.

Orienteringsprisens viktigste funksjon er å tjene som beregningsgrunnlag for et annet viktig prisbegrep, nemlig *tilbaketrekningsprisene*. Slike priser skal Kommissjonen fastsette for alle fiskeslag som Rådet har orienteringspriser for. Det er trukket opp nærmere regler for fastsettelsen av tilbaketrekningsprisene. Kommissjonen har adskillig spillerom til å bestemme hvor meget lavere tilbaketrekningsprisene skal være enn orienteringsprisene.

Tilbaketrekningsprisene har den betydning at når kjøperne i et marked ikke er villige til å betale priser som minst ligger på dette nivå, trekker produsentorganisasjonen fisken ut av den ordinære omsetning. Organisasjonen kan da bare anvende denne fisken på en slik måte at den ikke skader den ordinære omsetning. Det vil som oftest si at fisken blir malt opp til mel og olje. Hensikten med å trekke fisken ut av markedet og anvende den på denne måten er å få brakt markedsprisene snarest mulig opp til tilbaketrekningsnivå igjen. Det som det således tas sikte på å oppnå er at tilbaketrekningsprisene skal være den laveste pris fisk skal kunne omsettes til i markedet til vanlig konsum. Om dette vil lykkes, vil være avhengig av om alle eller nesten alle fiskere er medlemmer av produsentorganisasjonene.

Når produsentorganisasjonene trekker fisk ut av markedet fordi tilbaketrekningspris ikke oppnås, bestemmer organisasjonene hvilken godtgjørelse fiskerne skal få. Denne godtgjørelse kan maksimalt tilsvare tilbaketrekningsprisen for vedkommende vare. Organisasjonene får så dekket av fellesskapets fond for landbruks- og fiskevarer (FEOGA) sine utgifter etter nærmere regler.

Handelen med tredjeland

Tollunionen med full avvikling av toll og restriksjoner i handelen med fiskevarer mellom medlemslandene, og gjennomføring av de felles ytre tollsatser ble gjennomført 1. januar 1970. Frankrike fikk imidlertid adgang til en kortere tid å opprettholde høyere tollsatser. De felles ytre tollsatser for fiskevarer varierer fra forholdsvis lave satser opp til 25% av verdien. For en viktig vare som frossen fiskefilet vil den bli 15%. For enkelte fiskevarer er tollen suspendert inntil videre samtidig med iverksettelsen av markedsorganiseringen. Det gjelder for fersk og frossen sild, saltfisk, klippfisk og tørrfisk og for størje til hermetikkindustrien. Motivene for tollsuspensjonen for disse varer er noe forskjellige. For sild og størje er lagt til grunn at foredlingsindustrien i fellesskapet må få råstoff på like vilkår med foredlingsindustrien i tredjeland. For saltfisk, klippfisk og tørrfisk er det lagt vekt på ikke å fordyre varene for konsumentene ved tollavgifter.

Fellesskapet har stor import av enkelte fiskevarer. Slik import vil, selv med de tollsatser som gjelder, kunne få virkninger for markedssituasjonen i fellesskapet hvis varene skulle bli tilbudt til særlig lave priser. For å unngå slike forstyrrelser er det bygd inn i markedsorganiseringen et system med *referansepriser* for de fleste viktige fiskevarer. Dette virker slik at når faktiske importpriser ligger lavere enn fastsatte referansepriser kan fellesskapet for de fleste varer iverksette importstopp eller gjennomføre en begrensning i importen. For fersk og rundfrossen sild og størje skal det isteden for importstopp pålegges en utjevningsavgift som er lik differansen mellom importpris og referansepris.

Et land som ikke er med i EF kan unngå slike restriksjoner dersom det garanterer at de fastsatte referansepriser for de enkelte fiskeslag alltid vil bli respektert av eksportørene. Dette betyr en regulering av eksporten som sikrer at varene ikke selges til lavere priser enn referanseprisene.

Referanseprisene for de enkelte fiskevarer er ennå ikke fastsatt, og virkningene av denne regulering av importen kan i dag bare vurderes teoretisk.

Fellesskapet har ikke bare behov for å regulere den interne omsetning og importen av fiskevarer. Det foregår også eksport fra fellesskapet til tredjeland. Da prisnivået for fisk i fellesskapet vil kunne bli høyere enn nivået på verdensmarkedet, er det forutsatt i markedsordningen at eksportørene skal kunne få tilskudd fra FEOGA, som dekker differansen mellom fellesskapets pris og verdensmarkedsprisen for enkelte fiskevarer.

Tilskuddsordningen skal praktiseres slik at eksportørene på forhånd vet hva støtten utgjør. For å sikre eksportørene i fellesskapet en viss stabilitet, vil tilskuddssatsene bli fastsatt for et forholdsvis langt tidsrom.

Synspunkter på den felles fiskeripolitikk

Den felles fiskeripolitikk som nå settes i verk i EF er en politikk som er tilpasset den struktur de nåværende medlemsland har i fiskerinæringen både når det gjelder fangst og omsetning. Denne strukturen er på mange områder vesentlig forskjellig fra forholdene i norsk fiskerinæring. I de øvrige søkerland, Storbritannia, Danmark og Irland, er også forholdene i næringen til dels andre enn dem man har i fellesskapet. Dette har ført til at alle søkerland har bedt om å få ta fiskeripolitikken opp til drøftelse under medlemskapsforhandlingene med sikte på å finne tilfredsstillende løsninger. Fra norsk side har en gitt uttrykk for at man under slike drøftelser må legge vekt på de strukturelle og naturlige forskjeller som eksisterer innen et område som strekker seg fra Middelhavet til Barentshavet. Fellesskapet på sin side har overfor Norge erklært seg villig til å drøfte de problemer som den felles fiskeripolitikk måtte reise for oss.

Både forordningen om strukturpolitikken og om markedsorganiseringen reiser slike problemer. Problemene kan være av større eller mindre viktighet. Av størst betydning er bestemmelsene om gjensidig adgang til fiske innenfor *fiskerigrensene*.

Det nåværende fellesskap har sine viktigste fiskerier i Nordsjøen og Nord-Atlanteren. Hovedtyngden av fangsten blir tatt med store, langtrekkende fartøyer som fisker i alle tilgjengelige havområder. Fangstene landes i sentrale havner nær de store konsumområder i Europa. Omsetningen foregår ved auksjoner, og det aller vesentligste av fangsten går til fersk konsum.

Den struktur vi har i Norge er en annen. Næringen er basert på utnyttelse av rike fiskeforekomster i havområdene som støter opp til norskekysten. Fisket drives i vesentlig grad med små fiskefartøyer og fangsten blir levert til foredling ved et meget stort antall produksjonsanlegg spredt langs hele kysten. Produktene selges på verdensmarkedet i konkurranse med produktene fra andre fiskerinasjoner.

Det er de naturgitte forhold som har skapt den særegne struktur vi har i norsk fiskerinæring. Det er de rike forekomster ved kysten som er grunnlaget for bosettingen i vidstrakte kystområder i Norge. I mange strøk er fiske og fiskeforedling det eneste næringsgrunnlag. Denne strukturen er ikke nødvendigvis mindre rasjonell enn den man finner i det nåværende fellesskap. Men det må erkjennes at en slik forskjell skaper interessemotsetninger. For et land med utpreget kystfiske er det således av vital betydning at havområdene nær kysten blir forbeholdt fiskere hjemmehørende i kyststaten. Det er også av den største betydning at de fiskebestander som utgjør grunnlaget for næringen ikke blir for sterkt beskattet. Den utvidelse av fangstområdene som blir en følge av fellesskapets vedtak, vil forsterke disse problemene.

Overfor fellesskapet har en fra norsk side gjort rede for de uheldige følger for bosetningen i store kystområder som den vedtatte ordning for fisket innenfor fiskerigrensene vil få. Det har også vært understreket at det ikke vil være mulig for Norge å gå inn for ordninger som får slike følger.

Det norske forslag som ble lagt fram for fellesskapet den 4. mai 1971 bygger på Roma-traktatens bestemmelser om etablering. Hovedprinsippet her er at bare de som er bosatt eller etablert i kyststaten skal ha adgang til å drive fiske innenfor landets fiskerigrense. Det forutsettes utarbeidet nærmere regler i EF for denne etableringsadgangen. Disse reglene må gi kyststaten anledning til i sin nasjonale lovgivning å gjennomføre et bosettingskrav og en rett til å kreve at fiske innenfor fiskerigrensen for selskapers vedkommende bare kan drives av selskaper registrert i kyststaten. Det må også kunne stilles krav om at minst 50% av kapitalen skal være eid av personer bosatt i kyststaten, og at flertallet av styremedlemmene er bosatt der.

Fiskefartøyene må være registrert i kyststaten og føre kyststatens flagg.

Ved en vurdering av markedsordningen er det av stor betydning at EF har vedtatt en ordning som regulerer førstehåndsomsetningen av fisk. Dette er i tråd med den fiskeripolitikk man lenge har fulgt i Norge. Det spørsmål en kan reise, er om fellesskapet i markedspolitikken har gått langt nok med sikte på å stabilisere fiskeprisene og omsetningen av fiskevarer. Når fellesskapets ordning bygger på *frivillig* medlemskap i produsentorganisasjonene, vil det kunne bli omsatt fisk til lavere priser enn dem man tar sikte på å oppnå ved markedsorganiseringen. Systemet kan også uthules så lenge ikke alle fiskeslag eller fiskevarer er underlagt førstehåndsregulering. Betydelige kvanta fisk blir ilandført både i det nåværende fellesskap og i søkerlandene i foredlet stand som frossen fisk og saltfisk. Disse varene er ikke tatt med i markedsorganiseringen. Fellesskapet har heller ingen ordning som regulerer omsetningen av fisken etter at den er solgt første gang. EF's organer fastsetter de ulike prisene bl.a. på grunnlag av uttalelser fra Forvaltningsutvalget, som består av offentlige tjenestemenn fra medlemsstatene. Det må være viktig at også produsentorganisasjonene sikres en rimelig innflytelse på prisfastsettelsen.

For de fleste viktige fiskeslag ligger prisnivåene som søkes etablert i fellesskapet høyere enn de priser norske fiskere oppnår inklusive subsidier. På grunn av avstanden fra de store konsumsentra har det alltid vært en forskjell i de priser som kan oppnås i havnene på kontinentet og i Nord-Norge. På grunnlag av markedsforordningens bestemmelser om fastsettelse av orienteringspris og tilbaketrekningspris, kan det ikke sies noe sikkert om hva prisene vil bli i et utvidet fellesskap. Både forholdene i Norge og i andre søkerland vil få innflytelse på disse prisfastsettelsene. Men selv om nivået skulle bli liggende noe lavere i et utvidet EF enn i det nåværende, må man kunne regne med en heving av prisene i Norge om vi blir medlem av Fellesskapet. Den stabili-

serende effekt støtten fra det felles landbruksfond kan få for eksportprisene, vil i denne forbindelse kunne få betydning.

Norge eksporterer 85-90% av totalfangsten. Det er derfor helt avgjørende for fiskerinæringen at norske fiskevarer ikke blir møtt med høye tollsatser og andre former for restriksjoner på eksportmarkedene. Av en total verdi på ca. 1880 mill. kr. av den norske eksport av fiskevarer (eksklusive herdet fett og olje) ble det i 1970 eksportert for ca. 400 mill. kr. til de nåværende EF-land og for ca. 425 mill. kr. til søkerlandene. Eksporten til land innenfor et utvidet EF representerte i 1970 følgelig 44% av den totale eksportverdi av norske fiskevarer. Som medlem av et utvidet EF vil Norge kunne eksportere fisk og fiskevarer til andre medlemsland uten restriksjoner. Den lettere adgang til disse markeder en derved får, vil være en betydelig fordel og også gi større muligheter for eksport av industrielt bearbejdede fiskeprodukter. På noe lengre sikt vil en redusert beskyttelse for fiskerinæringen på kontinentet også kunne bremse på økningen av fangstkapasiteten i disse land. Norsk fiskerinæring skulle kunne dra fordel av dette. Dertil vil Norge få delta i utformingen av fiskeripolitikken innenfor et utvidet fellesskap.

Skulle Norge bli stående utenfor et fellesskap, hvor Storbritannia blir medlem, ville fiskeeksporten fra Norge kunne komme opp i betydelige vansker. Det er imidlertid ikke mulig å si noe nærmere om omfanget av disse problemer uten å kjenne innholdet av en eventuell annen avtale om samarbeidet med EF.

De Europeiske Fellesskap

bygger på

Traktaten om det europeiske kull- og stålfellesskap — EKSF

Traktaten om det europeiske økonomiske fellesskap (Fellesmarkedet) — EØF

Traktaten om det europeiske atomenergifellesskap — EURATOM

Medlemmer i EF:

Belgia — Tyskland — Frankrike — Italia —
Luxembourg — Nederland.

EF's ORGANER:

Ministerrådet

Bestemmende organ.

6 medlemmer, en regjeringsrepresentant fra hvert av medlemslandene.

Kommisjonen.

Initiativtakende, administrerende og utøvende organ.

Oppnevnes av regjeringene etter felles overenskomst.

9 medlemmer, 2 fra Tyskland, Frankrike og Italia.

1 fra Belgia, Luxembourg og Nederland.

Domstolen.

Kontrollerende organ.

Oppnevnes av regjeringene etter felles overenskomst.

7 medlemmer.

Europaparlamentet.

Parlamentarisk organ.

Oppnevnes av de enkelte lands parlamenter.

Tyskland, Frankrike og Italia har hver 36 representanter,

Belgia og Nederland hver 14 representanter,

Luxembourg 6 representanter.

Utenriksdepartementet har etter oppdrag fra Regjeringen utgitt en serie brosjyrer om aktuelle spørsmål i forbindelse med søknaden om norsk medlemskap i EF.

Hittil utkommet:

1. Romatraktaten blir til
2. Arbeidsmarkedet og fagbevegelsen
3. Politisk samarbeid
4. Fiskeriene

Brosjyrene fåes ved henvendelse til
Statens informasjonstjeneste,
Youngstorget 3 - Oslo-Dep.

Utgitt juni 1971

Konsulenter:

Statens informasjonstjeneste

Statens trykningskontor

Lay-out: Ingolf Holme

Trykk: A/S Reistad Offset